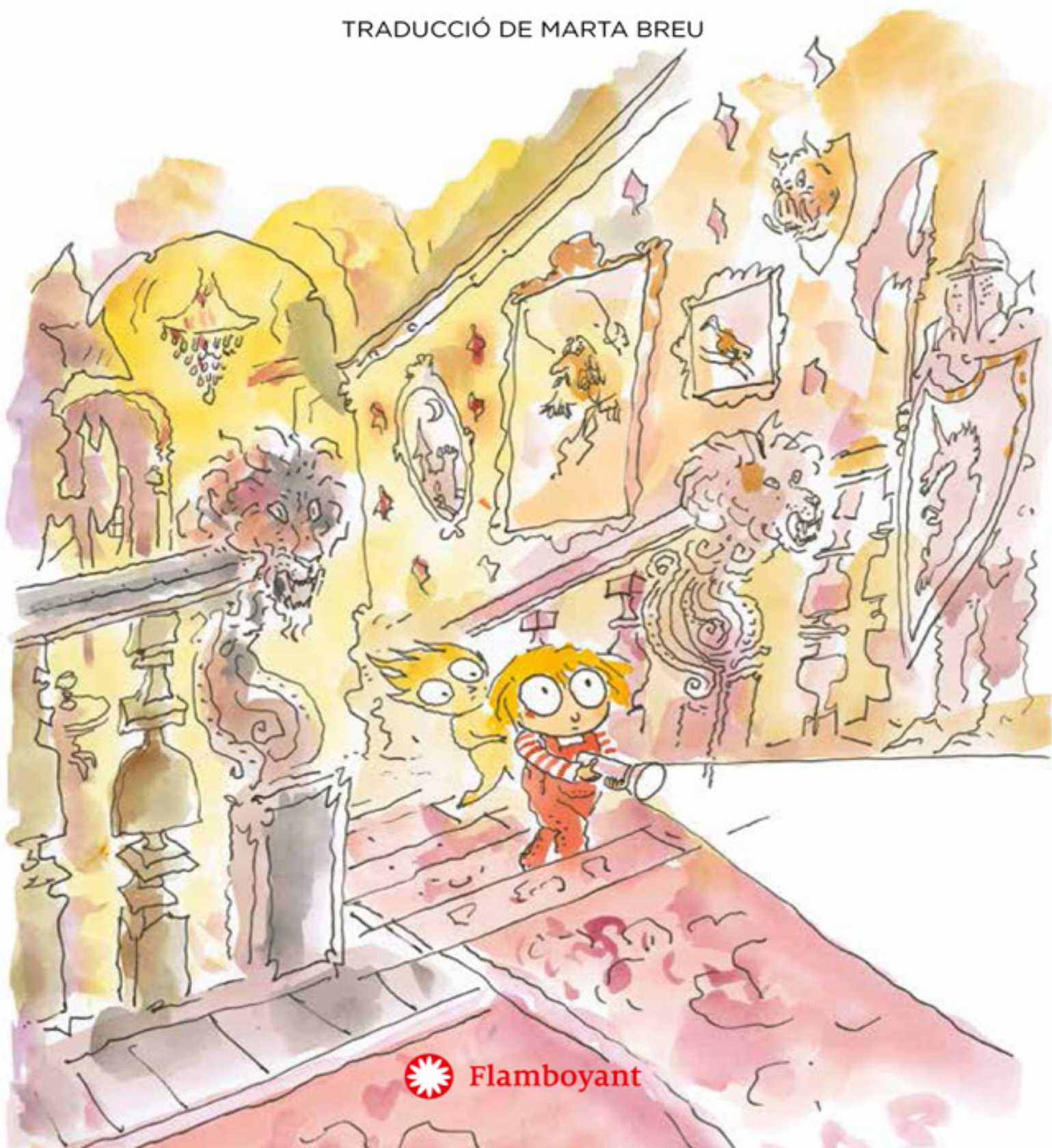

DOUGLAS KENNEDY · JOANN SFAR

L'AURORA I EL MISTERI DE LA CAMBRA SECRETA

TRADUCCIÓ DE MARTA BREU

Flamboyant

L'AURORA I EL MISTERI DE LA CAMBRA SECRETA

DOUGLAS KENNEDY · JOANN SFAR

L'AURORA I EL MISTERI DE LA CAMBRA SECRETA

DOUGLAS KENNEDY · JOANN SFAR

Traducció de Marta Breu

A Stephane Lieser
D. K.

A Christophe Ledannois
J. S.

Avui és el meu segon dia d'escola!
El segon dia de tota la meva vida en una escola de veritat!

Ja m'hi trobo la mar de bé.

El pare i la mare tenien por que em costés adaptar-m'hi. Però tot va bé.

M'agrada molt la meva tutora, la senyora Chamailard.

M'encanten les matemàtiques i aprendre que el món va començar amb un gran bum al cel, i llegir aquella història tan famosa d'un home que es diu Quasimodo, que té una gepa molt grossa a l'esquena i que tothom troba estrambòtic, però que salva una noia protegint-la en una de les torres de Notre-Dame.

També m'encanta el meu pupitre a primera fila, on he col·locat, molt ben alineats, els llapis, els bolígrafs, les llibretes i els llibres. El primer dia després de vacances, el senyor Lieser ens va demanar que féssim un dibuix o dissenyéssim una imatge que ens permetés explicar de quina manera ens veiem a nosaltres mateixos.

Jo, evidentment, vaig dibuixar una gran estrella!
I el segon dia d'escola, quan el senyor Lieser ens va demanar que
expliquéssim els nostres dibuixos, vaig escriure a la tauleta el missatge

següent per als meus companys:

—He dibuixat una estrella perquè em dic Aurora! És el nom d'una deessa de l'antiguitat grega que feia sortir el sol per l'horitzó cada matí. I també és el nom d'unes cortines de llum precioses —les aurores boreals— que només veiem a l'Àrtic. Un dia me n'aniré a l'Àrtic, passejaré sobre un trineu tirat per gossos i contemplaré tots aquests rajos de llum que es diuen igual que jo!

El senyor Lieser em va comentar que li agradava molt el meu dibuix i em va demanar com és que sabia tantes coses sobre mitologia. Llavors jo li vaig dir que també coneixia la història del Quasimodo. De fet, el Quasimodo me'l vaig trobar aquella vegada que vaig anar a Monster Land! I em vaig fer amiga d'un gegant que es deia Pantagruel, que Rabelais, un escriptor francès molt conegut, s'havia inventat. I a més...

El senyor Lieser em va donar les gràcies per tots aquells «comentaris tan interessants». Quan vaig tornar a seure, la nena que seu al meu costat —que es diu Jacqueline i m'ha dit que té una gossa que es diu Sal i un gat que es diu Pebre— em va somriure. Però darrere dels seus ulls vaig veure que pensava:

«L'Aurora sap de tot! Semblo una negada, jo, al seu costat.»

Em van venir ganes de dir-li que no volia de cap manera que se sentís així; que ella em semblava genial, i interessant, i curiosa, i que esperava que fóssim amigues.

Però, si li hagués dit que sabia llegir els pensaments, hauria pogut explicar als altres companys que tinc poders secrets.

Així que li vaig tornar el somriure i li vaig escriure:

—Podries venir a casa, un dia, després de l'escola!

—Sí, seria molt guai —em va contestar la Jacqueline.

Però vaig veure que pensava:

«No sé pas què hi faria, jo, a casa d'aquesta nena.»

«Esclar que sí!», tenia ganes de dir-li. «No soc tan diferent, jo. Ens ho passariem molt bé, totes dues juntes.»

Aleshores es va acabar la classe i ens en vam anar tots al menjador a dinar. Jo volia anar a seure al costat de la meva germana, l'Emília, però quan va veure que m'acostava em va donar a entendre amb la mirada que valia més que me n'anés a un altre lloc. Perquè ella seia amb el Mateu, un noi que va a la seva classe i de qui totes les noies estan enamorades. Vaig entendre que l'Emília volia estar a soles amb ell. La Josiane, que anava darrere meu, també ho va veure. Em va tocar l'espatlla i em va xiuxiuejar a cau d'orella:

NO SÉ PAS QUÈ HI FARIA, JO,
A CASA D'AQUESTA NENA.

—Deixa ta germana, que ara seu amb el seu amic.

Així que vaig seguir la Josiane fins a una altra taula i vam dinar plegades.

La Josiane és la meva professora particular. Sempre és a prop meu i vetlla per mi per assegurar-se que «trobo el meu camí en aquest món».

—Has intervingut molt a classe, Aurora —va dir.

—M'encanta explicar coses i dir el que m'interessa —vaig escriure.

—El teu professor semblava impressionat.

—Sí!

He vist que la Josiane pensava:

«L'hi hauria de comentar ara? O ja en parlarem més endavant?»

—Que estàs preocupada? —li vaig demanar—. Me'n surto bé, a l'escola, no?

—La mar de bé —va dir la Josiane—. I això que només és el teu segon dia!

—I aviat tindrè una amiga!

—Que bé! —va dir la Josiane.

El que va ser més fantàstic encara és que, quan vaig tornar a classe, després de dinar, em vaig trobar un sobre a damunt de la taula. Un sobre ple d'estrelles. N'hi havia de grosses, de petites, unes de molt ben dibuixades, unes altres de guixades amb gargots. I, al mig de totes aquelles estrelles, hi havia escrites aquestes paraules:

PER A L'AURORA, QUE ÉS UNA GRAN ESTRELLA!

Que guai! Estava tan contenta que uns quants companys de classe m'haguessin dibuixat aquest sobre tan guapo durant l'hora de dinar! Per donar-me la benvinguda a l'escola!

Somreia d'orella a orella. De reüll vaig veure que dues nenes assegudes a prop del meu pupitre m'observaven.

—Que no l'obres? —em va preguntar una d'elles.

Amb el mateix somriure immens, vaig treure el full que hi havia a dins. Qui havia escrit aquella nota s'hi havia estat una bona estona, perquè la lletra era molt bonica.

BENVINGUDA A LA NOSTRA CLASSE, AURORA!

El meu somriure encara es va fer més gran. Fins que vaig llegir la frase següent:

POTS PARAR DE SER TAN CREGUDA? I PER QUÈ ETS TAN RARA?

L'escola!

Estava tan emocionada d'anar-hi! No hi ha gaires nens que comencin l'escola amb onze anys, com jo.

Però la majoria de nens d'onze anys no tenen el meu poder màgic. No hi poden veure darrere dels ulls de les persones. No saben el que pensen els altres, el que els agradaria dir sense que ho arribin a fer, el que els fa por, allò en què somien i que no expliquen mai.

La majoria de nens d'onze anys no parlen a través d'una tauleta. El pare diu que soc l'escriptora més ràpida que coneix. Ell és un expert en aquest tema: escriu llibres. Tot sovint em diu:

—Ja m'agradaria a mi poder escriure els meus llibres tan ràpid com escrius tu a la tauleta, Aurora!

La Josiane s'estimaria més que parlés com tothom.

Ella és qui em va ajudar a aprendre a escriure amb la tauleta quan es van adonar que no podia parlar. També és qui em va explicar que la meva «discapacitat» —una manera d'anomenar l'autisme, que fa que vegi el món d'una altra forma i que no parli— no és res d'horrible, només que em fa diferent dels altres.

—És fantàstic, ser diferent —em va dir la Josiane el dia abans de començar l'escola—. Ser diferent i a més tenir un poder màgic és doblement genial!

La Josiane és una de les dues úniques persones que sap que tinc un poder màgic. L'altra persona és l'inspector Jovet. No n'he sabut res més, d'ell, des de fa temps (d'ençà que em vaig convertir en la seva ajudant). Li vaig enviar un missatge per dir-li que començaria l'escola aviat i que esperava poder-lo tornar a ajudar a resoldre algun cas. Em va respondre de seguida que no s'havia oblidat de mi («Com podria

haver-te oblidat, Aurora!»). Que, com molta gent, havia marxat de vacances a l'agost, i que em trucaria quan em necessités. El final del seu missatge em va agradar molt:

Felicitats a la meva ajudant, que a partir d'ara anirà a una escola de veritat! Vine a visitar-nos a la comissaria quan vulguis; els meus investigadors i jo estarem encantats de veure't. I no t'amoïnis: tard o d'hora algú cometrà un crim i a nosaltres ens caldrà el teu poder màgic per fer la investigació.

La Josiane serà tothora al meu costat durant els primers mesos.

—Seré la teva ombra —em va dir el dia abans de començar l'escola—. T'ajudaré a adaptar-te i a treballar a classe, i també a relacionar-te amb els altres alumnes.

—Que no ho puc fer tota sola, això? —vaig escriure a la tauleta—. Jo m'entenc amb tothom.

—L'escola és diferent —va respondre la Josiane.

Darrere dels seus ulls, vaig veure que pensava: «No vull amoïnar l'Aurora explicant-li fins a quin punt els altres nens poden ser cruels a l'escola.»

—No cal que em protegeixis —vaig dir-li. Però no li vaig escriure: «A més, jo ja tinc una superamiga! Es diu Alba i puc anar a veure-la quan vull. Només he de mirar l'estrella de la meva tauleta i pronunciar la paraula màgica: "Sèsam!"».

Que visc a la vegada a Sèsam i al Món Dur, com jo li dic (i on, al contrari que a Sèsam, tothom té problemes), és un secret: no en parlo amb ningú. Tothom té el seu lloc secret. Tu no? Els adults que conec tenen tots el seu Sèsam, on desapareixen per fugir de les coses que els molesten de la vida real. Per exemple, la Josiane s'imagina sovint que, en lloc de ser la meva professora i viure a Fontenay-sous-Bois, forma part d'una companyia de ballarins parisencs i viatja arreu fent representacions en teatres plens a vessar de gent interessant. Ho sé perquè hi puc veure darrere dels ulls, però també perquè va passar un

cap de setmana a París sense el Lleó, el seu xicot, per veure els seus vells amics de la companyia de dansa on treballava abans. Quan va tornar, dilluns al matí, feia una cara molt trista. Li vaig dir que la volia ajudar i llavors em va agafar per les espatlles i em va contestar:

—Si estic trista és perquè aquest cap de setmana he vist la vida que hauria pogut tenir. Tot i això, m'agrada treballar amb tu i veure que progresses tan bé. Quan ens convertim en adults triem certs camins i ens convencem que les decisions que hem pres són les bones. Però, de vegades, hi ha coses que trobem a faltar...

Vaig mirar d'entendre-ho.

—No podries tornar a ser ballarina? —li vaig escriure.

—És una mica tard.

—Per què?

La Josiane va abaixar els ulls, evitant-me la mirada.

—Perquè tindrè un fill d'aquí sis mesos.

Vaig córrer a abraçar-la.

—Moltes felicitats!

Però la Josiane encara feia una cara trista.

—Que no és una bona notícia? —li vaig preguntar.

—Sí, sí. Tinc trenta-set anys, com ja saps. És una molt bona notícia, sí.

—Però trenta-set anys no és ser vella!

—No, però... Hi ha coses que entendràs quan siguis més gran, Aurora.

—I per què no me les pots explicar ara?

—Perquè encara és massa aviat. I perquè ja te les explicarà ta mare.

—El Lleó està content de ser pare?

—Està contentíssim. Ho havíem desitjat tant i havíem esperat tant aquest moment...! Però ja estic parlant massa...

—Per què?

Vaig veure que pensava:

«He de canviar de tema de seguida!»

Però, en lloc d'això, va afegir:

—Si estic trista, Aurora, és perquè... Saps que el Lleó buscava feina en una universitat? Bé, doncs n'ha trobat. A Llemotges.

—Què és, Llemotges? —vaig escriure.

—Una ciutat on fabriquen plats i tasses, i on hi ha una universitat.

—És bonica, Llemotges?

—És... petita. Però allà ens podrem permetre comprar un pis.

Vaig fer uns ulls com unes taronges.

—Això vol dir que te'n vas?

—Em temo que sí. És molt difícil trobar plaça en una universitat, ara com ara. El Lleó tampoc està encantat amb Llemotges, però és una bona feina. I jo també podré trobar-hi feina, allà.

—Tindràs una altra Aurora a qui fer classes particulars?

Vaig mirar la Josiane. Tenia els ulls plens de llàgrimes.

—No, d'Aurora no n'hi haurà mai cap altra —va dir—. Perquè tu ets única. Però sí, me n'aniré a Llemotges amb el Lleó. La bona notícia és que no marxarem abans que s'acabi el curs escolar. Així que continuaré sent la teva professora i la teva ombra durant tot el curs.

Li vaig agafar la mà.

—Per mi tampoc hi haurà mai cap altra Josiane —vaig escriure—. Qui m’ensenyarà a fer coses noves a la tauleta? I a fer amics? I a ajudar els altres?

—Ja tindràs una altra professora, Aurora.

—Però no com tu!

—Et prometo que trobaré algú fantàstic que em substitueixi.

De sobte em vaig posar trista, i això que no m’hi poso mai.

La Josiane va dir:

—És difícil per a totes dues, Aurora. Però encara seré aquí durant uns quants mesos. Un any, gairebé!

—I un any és molt llarg.

—I més perquè aquest curs hi haurà moltes coses a fer i a aprendre. I, ves a saber, potser aconseguiràs pronunciar algunes paraules abans que marxi.

El gran somni de la Josiane és que un dia jo pugui parlar com tothom. Ara bé, cada vegada que obro la boca no en surt res de res! Ni el més mínim so! Fa uns quants anys ningú no s’imaginava que em podria expressar. Fins que va arribar ella i em va ensenyar a comunicar-me amb la tauleta. Des de llavors escric tan ràpid que es podria dir que gairebé parlo amb la boca. Puc explicar les coses amb gran detall, com quan el senyor Lieser em va demanar de parlar sobre l’estrella que havia dibuixat.

